

Dimarts, 26 de maig de 2026

Falten quatre dies pel meu aniversari, però sembla que aquest any tampoc el podrem celebrar. Sí, em torna a tocar treballar el cap de setmana. Però he de donar les gràcies, formar part d'aquest 20% de la població que treballa avui dia és un privilegi. Potser a finals del mes vinent m'ho puc combinar i tenir una nit lliure i anar a sopar amb el meu xicot. Pobre, últimament només he tingut hores lliures suficients per trobar-nos un parell de cops aquest mes, però coi, no tinc tot el temps del món per rascar-me la panxa com ell... Ai, prou que fa que passa el dia amunt i avall buscant feina.

No puc trobar l'ordinador. L'últim cop el tenia a la butxaca, però sembla que s'ha esfumat. He provat fins i tot de trucar-lo amb el mòbil, però res. És una llàstima que fos l'últim model abans que incorporessin el dispositiu anti-pèrdua, aquella mena d'iman cutani. Al principi es feia estrany passar el dia amb l'ordinador enganxat a la pell, però, segons diuen, després de la primera setmana és com una part més del teu cos. Tampoc és que fos gaire difícil acostumar-nos a portar els mòbils a l'interior de l'orella definitivament. Bé, el fet és que si no el trobo aviat hauré d'estar-me un parell de dies sense sopar ni gastar gens de llum i mirar de comprar-me'n un de nou.

Al migdia ha trucat la mare. Està contenta perquè li han dit que, si tot va bé, en un parell d'anys es podrà jubilar, per fi. Als 70 anys només! Ho han pogut arreglar pels anys que porta treballant a l'escola. Espero que puguem veure'ns un dia per dinar i celebrar-ho, però des que ens vam mudar a la feina ara fa 5 anys només ens podem veure per Nadal. En això té sort el meu xicot, de no treballar. Seria ben complicat ajustar els dos horaris per fer vida de parella, si és que el que tenim ara és vida de parella. Però o és això, o vagar junts pels carrers i passar les nits abraçats, sí, al menjadors socials. Com ha de fer la Maite, la meva antiga companya de feina, i el seu marit, després de la reforma del 2020, quan tots els casats van perdre el lloc de treball.

Ai, tot està molt malament, però sempre hi ha esperança, no? Diuen que aviat tot ha de canviar, i potser sí, perquè si mirem enrere, algunes coses han millorat. Anem fent passos, de mica en mica. Molts diuen que sóc tonta per ser tant optimista, però què volen, que em deprimeixi i perdi la feina com ells? Hem de ser feliços amb el que tenim, com diu aquell anunci que passen a tothora. I...

Vaja, han apagat ja els generals i gairebé no m'hi veig. És hora d'anar-se'n a dormir. Demà serà un altre dia, que diem sempre.

Sarai Ruiz